

Henvist til samme udvalg som forslag til lov om udøvelse af erhverv i Grønland (se nærmest foregående sag). Betænkning (B. sp. 201) afgivet $27/2$. (Ordfører: Victor Gram). 2. beh. $5/3$ (F. sp. 2902). Henvist til fornyet udvalgsbehandling. 3. beh. $8/3$ (F. sp. 3016). *Loven stadfæstet 29. marts 1957.* (Lovt. nr. 72).

Mens erhvervsmæssig fangst og fiskeri i Grønland er omhandlet i lov nr. 277 af 27. maj 1950 om udøvelse af erhverv i Grønland, har *ikke-erhvervsmæssig fangst og fiskeri i Grønland* hidtil frit været tilladt alle, der har opholdt sig i Grønland. Ved den foreliggende lov gives nærmere regler om sådan fangst og fiskeri. Forslaget havde været forelagt det grønlandske landsråd, der i princippet havde tiltrådt det.

Lovens § 1 bestemmer:

„Ret til at drive jagt og ferskvandsfiskeri af ikke-erhvervsmæssig karakter på det grønlandske land- og søterritorium er *forbeholdt danske statsborgere med fast bopæl i Grønland.*

Andre end de i stk. 1 omhandlede personer kan dog få meddelt *tilladelse* til jagt og ferskvandsfiskeri. Ved meddelelse af sådan tilladelse, der gives af ministeren for Grønland eller efter dennes nærmere bemyndigelse af landshøvdingen over Grønland, fastsættes specielle begrænsninger og vilkår, herunder erlæggelse af en *afgift*, hvis størrelse fastsættes af ministeriet.“

§ 2 indeholder bestemmelse om idømmelse af advarsel eller bøde for *overtrædelse af loven* samt om konfiskation.

Ifølge § 3 tilfalder indtægten ved bøder, afgifter og konfiskation den grønlandske landskasse (for Nord- og Østgrønlands vedkommende de lokale råds kasser).

Endelig fastsætter § 4, at lovens bestemmelser ikke gør indskrænkning i de rettigheder, som ifølge kundgørelse af 5. juli 1924 angående tilladelse for danske og islandske fartøjer til at besejle en del af Grønlands østkyst eller senere bestemmelser er eller måtte blive indrømmet danske eller fremmede statsborgere, selskaber og skibe på Grønlands østkyst med tilhørende søterritorium.

Ved 1. behandling modtoges lovforslaget velvilligt af alle partiets ordførere, hvoraf dog flere ønskede nærmere oplysninger i et udvalg om de retningslinjer, hvorefter man ønskede at praktisere loven.